

Arrest

nr. 51 914 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die loco advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 december 2008 dient verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 17 mei 2010 wordt deze aanvraag geactualiseerd.

1.2. Op 14 september 2010 wordt de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Deze beslissing wordt verzoeker op 21 september 2010 betekend. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Hoewel betrokkene niet aanhaalt dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet., wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructie. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

In zijn aanvraag beweert betrokkene dat hij geregulariseerd kan worden op basis van de onredelijk lange asielprocedure waarin hij zich bevindt. Betrokkene voldoet echter niet aan de gestelde voorwaarden om hiervoor in aanmerking te komen. Criterium 1.1 van de vernietigde instructie van 19.07.2009 stelt dat alleenstaande vreemdelingen met een asielprocedure van vier jaar in aanmerking komen voor regularisatie. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 25.11.2005, die werd afgesloten met een negatieve beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 03.09.2009. In totaal duurde de asielprocedure 3 jaar 9 maanden en 10 dagen en dus niet de vooropgestelde 4 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure. Betrokkene voldoet evenmin aan de gestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van criterium 1.2. Hij had immers geen annulatieberoep tegen de beslissing van de asielinstanties bij de Raad van State noch een aanvraag tot regularisatie hangende op 18.03.2008 en voldoet bijgevolg niet aan de voorwaarden van dit criterium (procedure bij de Raad van State en/of regularisatieaanvraag moet hangende zijn op 18.03.2008).

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009. Betrokkene legt een deeltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd voor bij werkgever BVBA Pasha Leuven die werd opgesteld op 05.04.2007. Het bewuste contract werd opgesteld toen betrokkene in het bezit was van een arbeidskaart C in het kader van zijn asielprocedure. Deze arbeidsvergunning vervalt echter van zodra de asielprocedure wordt afgesloten met een negatieve beslissing. De asielaanvraag van betrokkene, die hij indiende op 25.11.2005, werd afgesloten met een negatieve beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 03.09.2009. Aangezien betrokkene vanaf die datum geen toelating meer had om te werken, kan er niet van uitgegaan worden dat betrokkene nog steeds tewerkgesteld kan worden onder dit contract. Om een arbeidskaart B te verkrijgen op basis van criterium 2.8B van de instructie van 19.07.2009 moet immers een nieuw arbeidscontract voorgelegd worden. Dit doet betrokkene niet. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van criterium 2.8B van de vernietigde instructie.

Het feit dat betrokkene sinds november 2009 in België verblijft, goed Nederlands zou spreken en daartoe verschillende cursussen heeft gevolgd, veel sociale contacten heeft en daarvan diverse getuigenverklaringen voorlegt, in het verleden heeft gewerkt en daarvan een loonfiche voorlegt, een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd en werkwillig zou zijn, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde en geen fraude zou hebben gepleegd tijdens zijn asielprocedure, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ten slotte verwijst betrokkene in zijn aanvraag ook nog naar de wet van 22.12.1999. Dit was echter een enige en unieke operatie. De criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.”

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2. De Raad merkt op dat, in de huidige stand van de wetgeving betreffende de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures bijgevolg kosteloos zijn. Derhalve kan de Raad niet ingaan op het in punt 2.1. omschreven verzoek.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: *“Wel voldaan aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde-Schending van artikel 9 bis van de Wet van 15 december 1980”.*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker baseerde zijn asielaanvraag op basis van criterium 1.1 van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, dat stelt dat alleenstaande vreemdelingen met een asielprocedure van 4 jaar in aanmerking komen voor een regularisatie;

Verzoeker diende zijn asielaanvraag in op 25 november 2005;

Deze asielprocedure werd uiteindelijk afgesloten met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 3 september 2009;

Eens te meer blijkt de zeer rigide houding welke verweerder aanneemt in de beoordeling van de aanvragen om machtiging tot verblijf

Er dient meer in het bijzonder te worden vastgesteld dat op geen enkel ogenblik gekeken wordt naar de geest van de wet, doch dat enkel een strikte letterlijke interpretatie wordt gehanteerd;

Het mag duidelijk zijn dat de eigenlijke bedoeling van het in de voormelde instructie opgenomen criterium 1.1 erin gelegen was om personen welke een lange asielprocedure hebben doorlopen, en hierdoor lange tijd hebben moeten wachten op duidelijkheid en zekerheid in hun dossier, in aanmerking zouden komen voor een regularisatie;

In dit kader werd geopteerd om een periode van vier jaar in te schrijven in de instructie;

In huidige zaak moet worden vastgesteld dat de procedure van verzoeker in totaal 3 jaar, negen maanden en 10 dagen heeft geduurd;

Het mag duidelijk zijn dat deze periode, welke inderdaad zo goed als vier jaar, ook voor verzoeker zeer moeilijk was, daar hij gedurende deze hele periode ook in de onzekerheid leefde aangaande zijn toekomst;

In het licht van de eigenlijke bedoeling van de bepalingen in de “vernietigde” instructie, mag het duidelijk zijn dat ook deze situatie binnen de toepassing van het criterium valt, en bij gevolg verzoeker aanspraak zou kunnen maken op een regularisatie;

Verweerder is eigenlijk in contradictie met zichzelf, waar zij enerzijds instructies bepaalt welke personen toelaten op een eenvoudiger wijze een legaal verblijf in het land kunnen verkrijgen, doch anderzijds deze instructie op dermate rigide wijze toepast, dat iedere vorm van redelijkheid achterwege blijft;

Er is immers in de beoordeling van een dossier geen redelijk en essentieel onderscheid te maken tussen de situatie van verzoeker en deze van een persoon welke een asielprocedure van (bijvoorbeeld) 4 jaar en 1 dag erop zitten heeft;

De problematiek voor beide personen is identiek, en de bestaansreden van het criterium 1.1 is dit ook;

Er is in beide gevallen sprake van een onredelijk lange asielprocedure;

Immers men kan bezwaarlijk voorhouden van een asielprocedure van 4 jaar en één dag als onredelijk lang moet worden beschouwd, en deze van verzoeker, welke nauwelijks twee maanden korter was, dit niet zou zijn;

Door dergelijke redenering te hanteren schendt verweerder de facto artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;”

3.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Aangezien verzoekers aanvraag ontvankelijk werd verklaard, kan verzoeker in de aanhef van zijn middel niet dienstig betogen *“Wel voldaan aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde”.*

3.3. De Raad dient op te merken dat in de aanhef van de bestreden beslissing het volgende gesteld wordt: *“Hoewel betrokkene niet aanhaalt dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructies. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder ver-noemde instructie, te blijven toepassen.”* Hiermee geeft de verwerende partij aan dat de *“instructies van*

19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet” gelden als een gedragslijn bij het uitoefenen van haar discretionaire bevoegdheid die zij aanwendt bij de behandeling van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging.

3.4. Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dat met de “instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet” bedoeld wordt, de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid, en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna de instructie van 19 juli 2009). Verwerende partij bevestigt eveneens dat deze tijdelijk gepubliceerd werd op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be) en heden nog consulteerbaar is op de website van het Vlaams Minderhedencentrum (www.vmc.be).

3.5. De Raad stelt vast dat verzoeker de toepassing van de inhoud van de instructie van 19 juli 2009 op zijn zaak niet betwist.

3.6. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van criterium 1.1. van de instructie van 19 juli 2009. Dit luidt als volgt: *“Vreemdelingen met een onredelijke lange asielprocedure van 3 jaar (families met schoolgaande kinderen) of vier jaar (alleenstaanden, andere families) Deze situatie betreft de vreemdeling van wie de asielprocedure minstens vier jaar geleden werd ingeleid bij de asielinstanties, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) of de (inmiddels afgeschafte) Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, of nog, de vreemdeling die minstens vier jaar heeft moeten wachten alvorens een uitvoerbare beslissing vanwege deze zelfde instanties hem werd betekend betreffende zijn asielaanvraag. De termijn van vier jaar wordt teruggebracht op drie jaar voor de vreemdeling die één of meerdere kinderen ten laste heeft en onderhoudt, die regelmatig schoolliepen in het kleuter, lager, secundair en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/ of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure. De periode van drie of vier jaar wordt betekend vanaf de datum van indiening van de asielaanvraag bij de bevoegde dienst zoals bedoeld in artikel 71/2 van het KB van 8 oktober 1981, tot de datum van betekening van een uitvoerbare beslissing waarmee de asielaanvraag wordt afgesloten. Indien de Raad van State of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing betreffende de asielaanvraag heeft vernietigd, wordt de termijn waarbinnen deze instantie een uitspraak doet, in rekening gebracht. Dit geldt evenzeer voor de termijn die nodig is voor de betrokken asielinstantie om opnieuw over de asielaanvraag te beslissen. Er zal geen rekening worden gehouden met de duur van de asielprocedure, indien deze geheel of gedeeltelijk te wijten is aan het misleidend gedrag van de aanvrager.”*

3.7. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift de vaststelling in de bestreden beslissing *“In totaal duurde de asielprocedure 3 jaar 9 maanden en 10 dagen en dus niet de vooropgestelde 4 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure”* bevestigt wanneer hij stelt: *“In huidige zaak moet worden vastgesteld dat de procedure van verzoeker in totaal 3 jaar, negen maanden en 10 dagen heeft geduurd.”*

3.8. Uit het betoog blijkt dat verzoeker de overtuiging is toegedaan dat zijn situatie *“binnen de toepassing van het criterium valt”* en dat hij bijgevolg *“aanspraak zou kunnen maken op een regularisatie”* maar hiermee toont hij niet aan dat de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen van een aanvraag die gericht is op het verkrijgen van een gunstmaatregel, namelijk de toekenning van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij de instructie van 19 juli 2009 als gedragslijn geldt, te buiten is gegaan of op een kennelijke onredelijke of disproportionele wijze heeft toegepast op verzoekers geval wanneer zij vaststelt dat de asielprocedure van verzoeker geen vier jaar geduurd heeft.

3.9. Voor zover dient begrepen te worden dat verzoeker in zijn betoog tevens de schending van het gelijkheidsbeginsel beoogt op te werpen, wijst de Raad erop dat dit grondwettelijk vastgestelde beginsel een verschillende behandeling niet verhindert, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is. Verzoeker toont niet aan dat het niet redelijk verantwoord is dat de overheid, bevoegd om een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beoordelen, een onderscheid maakt tussen vreemdelingen die een asielprocedure van vier jaar hebben doorlopen en vreemdelingen die een asielprocedure van minder dan vier jaar hebben doorlopen. Verzoeker toont niet aan dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld.

Het eerste middel is ongegrond.

3.10. In een tweede middel werpt verzoeker “in ondergeschikte orde” de schending van het redelijkheidsbeginsel op.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Voor zover de Raad van oordeel zou zijn dat er geen sprake zou zijn van enige schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wenst verzoeker nog het volgende op te merken:

Verzoeker heeft in het feitenrelaas duidelijk aangetoond onder welke omstandigheden hij zijn vaderland heeft dienen te verlaten.

De vrees van verzoeker is dan ook dat hij een terugkeer onmiddellijk zou aangehouden worden. en zonder een eerlijk proces zal berecht worden.

Deze vrees is manifest en begrijpelijk.

Men dient enkel maar de actuele nieuwsberichten over de situatie in de streek van verzoeker na te lezen om te weten wat een kruisvat het daar is.

De strijd tussen de verschillende godsdiensten, de groeperingen en diens meer laait hoog op in een gebied waar er bovendien willekeur en rechteloosheid heerst.

De feiten die door verzoeker aan de hand van zijn vraag worden aangevoerd verbinden zich bij de Conventie van Genève in zoverre dat verzoeker voor zijn leven vreest;

Verzoeker kan verder geen enkele bescherming van de Irakese staat eisen gelet op het repressieve beleid ten aanzien van de Koerdische minderheden;

Gelet op deze bevindingen is een terugkeer van verzoeker naar Irak zeer gevaarlijk, waar er een aanzienlijk risico bestaat dat hij bij een terugkeer zal worden opgepakt en gevangen genomen. Eveneens is er een groot risico dat verzoeker, na een hechtenis zonder een (eerlijk) proces zal worden veroordeeld, mogelijk na folteringen en mishandelingen, door particulieren of door de overheid.

Verzoeker verwijst naar de bijgevoegde algemene publieke informatie over de veiligheidssituatie in Irak om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden zijn om te stellen dat verzoeker onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van het willekeurige geweld dat daar dagelijks plaatsvindt.

Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen.

De maatregel mag bijgevolg niet disproportioneel zijn ten opzichte van het nagestreefte doel.

In onderhavig geval is er duidelijk sprake van enige disproportionaliteit.

Een zeer rigide houding zal enkel met zich meebrengen dat indien verzoeker terug naar zijn geboorteland moet, hij met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zal onderworpen worden aan mishandelingen, foltering, oneerlijk proces en diens meer.

Het redelijkheidsbeginsel is duidelijk geschonden, zodat het middel gegrond is.”

3.11. Met zijn bloot betoog dat hij in zijn geboorteland “met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid” zal onderworpen worden aan “mishandelingen, foltering, oneerlijk proces en diens meer”, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt. De Raad merkt op dat verzoeker zijn betoog op geen enkele wijze betreft op de bestreden beslissing. Verzoeker toont niet aan dat de gevolgtrekkingen die de gemachtigde van de staatssecretaris uit de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen afleidt, kennelijk onredelijk zijn of getuigen van disproportionaliteit.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA